

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Behoorlijkheid bij het deskundigenoordeel van het UWV

Heerma van Voss, G.J.J.

Citation

Heerma van Voss, G. J. J. (2008). Behoorlijkheid bij het deskundigenoordeel van het UWV. *Tijdschrift Recht En Arbeid*, 1, 3-4. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/13630>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/13630>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Behoorlijkheid bij het deskundigenoordeel van het UWV

1

In Nederland moet iedere overheidsfunctionaris zich houden aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Iedere overheidsfunctionaris? Nee, bij één overheidsinstelling weten medewerkers zich hier nog steeds aan te onttrekken. Het zijn sommige verzekeringsgeneeskundigen en arbeidskundigen van het UWV in hun hoedanigheid van deskundige bij het uitbrengen van een zogenaamde 'second opinion' bij ziekte en re-integratie van werknemers.

In een arrest van het Hof 's-Hertogenbosch van 15 januari 2008 was zo'n kwestie aan de orde. De deskundige die moest adviseren over de vraag of de werknemer ziek was, hoorde alleen de werknemer, maar niet de werkgever. De werkgever was van mening dat de werknemer de deskundige onjuist had voorgelicht en bovendien anders dan bij de Arboarts. Het hof oordeelde dat het advies van de deskundige van het UWV uitsluitend niet in stand zou kunnen blijven indien daaraan ernstige gebreken kleven (JAR 2008/202). Het hof geeft niet aan waarom het niet horen van de wederpartij en het niet goed lezen van de stukken geen ernstig gebrek zouden vormen.

Onder advocaten wordt veel geklaagd over de deskundigenoordelen. Vaak duurt de totstandkoming lang. Maar ook het ontbreken van hoor en wederhoor en het niet of onvoldoende ingaan op aangevoerde argumenten leiden tot ergernis. Bij de invoering van de loondoorbetaling bij ziekte werd het deskundigenoordeel verplicht voor de toegang tot de rechter bij geschillen over ziekte. Toen werd uitgesproken dat de 'second opinion' geen besluit vormt in de zin van de Awb, omdat dit geen directe rechtsgevolgen heeft. Het oordeel van de burgerlijke rechter in de verhouding tussen werkgever en werknemer is beslissend. Beroep tegen de second opinion is dus niet mogelijk. Dit werd bevestigd door CRvB 27 augustus 1997, AB 1997, 390. Dat is heel praktisch, want het voorkomt nodeloos procederen en tegenstrijdige rechterlijke uitspraken. Tegelijkertijd werd in de parlementaire behandeling wel gezegd dat de rechter aan het oordeel van de deskundige een zwaar gewicht zou toekennen. De Engelsen zeggen het echter zo mooi: 'you can't eat your cake and have it too'. Het is van tweeën één: óf het deskundigenoordeel is belangrijk, maar dan moeten ook eisen worden gesteld aan de zorgvuldige totstandkoming ervan. Óf we stellen die eisen niet, maar dan kunnen we aan het oordeel ook geen zwaar gewicht toekennen.

Oorspronkelijk bevatte de 'second opinion' vooral een medisch oordeel. Een dergelijk oordeel lijkt een objectief, medisch karakter te hebben, waarover de wederpartij niet hoeft te worden gehoord. Dat is echter een onjuiste gedachtegang. Bij vele ziektegeschillen zijn verschillende beoordelingen mogelijk. Een zorgvuldige procedure zorgt ervoor dat alle relevante argumenten worden meegewogen. Sinds de Wet Verbetering Poortwachter kunnen deskundigenoordelen ook betrekking hebben op de re-integratie. Daarbij dienen partijen zeker te worden gehoord. Een deskundige van het UWV kan niet vaststellen dat een werkgever of werknemer onvoldoende aan re-integratie heeft gedaan zonder deze te hebben gehoord. Toch gebeurt dat. En er zijn deskundigen die menen dat het vergeefs proberen telefonisch een partij te bereiken ook als horen kan dienen.

Tijdens de soms lange periode van wachten op het deskundigenoordeel is de zieke werknemer 'rechteloos'. De werkgever hoeft het loon niet door te betalen als hij meent dat de niet werkende werknemer niet echt ziek is. Als ook het deskundigenoordeel de werknemer uiteindelijk niet ziek acht, dan kan de

Prof. mr. G.J.J. Heerma van Voss is hoofdredacteur van dit tijdschrift.

werkgever betrokkene zelfs ontslaan wegens werkweigering. Ofschoon dat niet de bedoeling is van de wet, gebeurt het wel en laat de rechter dat soms toe.

Het feit dat het deskundigenoordeel geen besluit vormt in de zin van de Awb betekent niet dat de beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn bij de totstandkoming ervan. Dit zijn immers algemene ongeschreven rechtsbeginselen, die ook zonder wettelijke grondslag voor het overheidshandelen gelden. Gelukkig hebben wij nog een Nationale ombudsman aan wie geschillen over behoorlijk overheidshandelen kunnen worden voorgelegd. Het is echter onbevredigend dat nadat het deskundigenoordeel al te lang op zich heeft laten wachten, partijen vervolgens een procedure bij de ombudsman moeten doorlopen om daarna nog te moeten afwachten wat het UWV met dit oordeel doet.

Het is hoog tijd dat het UWV een behoorlijke procedureregeling ontwerpt voor het deskundigenoordeel en deze publiceert en handhaaft. Daarbij kan inspiratie worden ontleend aan de regeling van de gerechtelijk deskundigen in burgerlijke zaken, die eist dat beide partijen bij het onderzoek worden betrokken (art. 197 Rv). Lukt dat niet, dan lijkt wetswijziging geboden.